

Hegaldi arriskutsua kostaldean

Kostaldeko etxola zaharra beti egon izan da haizearen eta olatuen errukiaren menpe, baina arratsalde hartan, zeruak bestelako mezu bat zekarren. Hodei moreak pilatzen ari ziren, eta haizeak itsasoaren gainetik zetorren burrunba arraro bat ekarri zuen, inoiz entzun ez zena bezalakoa. Etxola hutsik zegoen, baina inguruan, txorien hegaldi azkarrak zerbait handia gertatzear zegoela iragartzen zuen.

Bat-batean, itzal erraldoi bat agertu zen zeruan. Ontzi beltz eta futurista bat, isilean baina indarrez, kostaldearen gainetik jaisten hasi zen. Ez zuen hegalik, ezta propulsoeririk ere; hala ere, giza logikatik harago mugitzen zen zehaztasun kirurgikoarekin. Bere argi urdinak olatuetan islatzen ziren, eta itsasoak, ohiko erritmoa galduz, dardara egin zuen.

Etxolaren ondoan, Lur izeneko gazte bat zegoen, arratsaldeko paisaia margotzen. Ez zuen espero zerutik zetorren bisitari hura. Pintzela eskuan, begiak zabaldu zituen, eta bihotzak salto egin zion. Ontzia ez zen ohiko hegalaria bat; zerbait gehiago zen, zerbait arriskutsu eta ederra aldi berean.

Ontzia hurbildu ahala, haizeak indarra hartu zuen, eta Lurrek bere mihisea eutsi behar izan zuen ez hegan egiteko. Ontziaren azpialdean, argi zirkular bat piztu zen, eta kostaldeko ura zurrupatzen hasi zen, zurrunbilo txiki bat sortuz. Lurrek atzera egin zuen, baina ezin izan zituen begiak handik kendu.

—Zer bilatzen duzu hemen? —xuxurlatu zuen, inork entzungo ez bazuen ere.

Ontziak ez zuen hitzik egin, baina bere mugimenduek arriskua adierazten zuten. Ez zen erasotzaile bat, baina ezta bisitari lasaia ere. Zeruaren eta itsasoaren arteko oreka hausten ari zen, eta Lurrek sentitu zuen une hartan zerbait erabakigarria gertatuko zela.

Bat-batean, ontziak maniobra zorrotz bat egin zuen, kostaldearen gainetik igaroz. Haizeak etxola astindu zuen, eta olatuek zutoinen kontra jo zuten indarrez. Lurrek mihisea lurrean utzi eta korrika egin zuen, ontziak sortutako zurrunbiloak arrastaka eraman ez zezan.

Eta orduan, ontziak gorantz egin zuen, hodei moreen artean desagertuz, etorri zen bezain azkar. Kostaldea berriro isildu zen, baina ez lehen bezala. Lurrek arnasa sakon hartu zuen, eta bere mihisea jaso zuen. Bertan, arratsaldeko koloreak ez ezik, ontziaren itzal beltza ere ageri zen, nahigabe margotua.

—Inork ez du sinetsiko —esan zuen irribarre txiki batekin.

Baina bazekien: arriskuak ez du beti min egiten. Batzuetan, mundua zabaltzen du.